

Žalm 107

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné!
Tak ať řeknou ti, kdo byli Hospodinem vykoupeni, ti, které
vykoupil z rukou protivníka, které shromáždil ze všech zemí,
od východu, od západu, severu i moře.

Bloudili pouští, cestou pustin, město sídla
Božího však nenalezli. Žíznili a hladověli,
byli v duši skleslí. A když ve svém soužení
úpěli k Hospodinu, vytřhl je z tísně:
sám je vedl přímoú cestou,
aby došli k městu jeho sídla.
Ti ať vzdají Hospodinu chválu za
milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná:
dosyta dal najíst lačným,
hladovým dal plno dobrých věcí.

Seděli v temnotách šeré smrti, v železných poutech a v ponížení,
neboť se vzepřeli tomu, co řekl Bůh, znevázili úradek Nejvyššího.
Trápením pokoril jejich srdce, klesali, a nikde žádná pomoc.
A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně:
vyvedl je z temnot šeré smrti, sám zpřetrhal jejich pouta.
Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy,
jež pro lidi koná:
rozrazil bronzová vrata, železné závory zlomil.

Pošetilci pro svou cestu nevěrnosti, pro své nepravosti byli pokoreni.
Každý pokrm se jim hnusil, dospěli až k branám smrti.
A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně:
seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy.
Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy,
jež pro lidi koná, ať mu obětují oběť díků, ať s plesáním
vypravují o všech jeho skutcích.

Ti, kteří se vydávají na lodích na moře, kdo konají dílo na nesmírných vodách,
spatřili Hospodinovy skutky, jeho divy na hlubině.
Poručil a povstal bouřný víchř, jenž do výše
zvedl vlnobití. Vznášeli se k nebi, řítili se do
propastných tůní, ztráceli v té spoušti hlavu.
V závratí jak opilí se potáceli, s celou svou
moudrostí byli v koncích.

A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu,
vyvedl je z tísně:

utišil tu bouři, ztlachlo vlnobití.
Zaradovali se, když se uklidnilo,
on pak je dovedl do přístavu, jak si přáli.
Ti ať vzdají Hospodinu chválu
za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná,
ať ho vyvyšují v shromáždění lidu,
v zasedání starších ať ho chválí!

Řeky mění v poušť a vodní zřídla v suchopárky,
v solné pláně žírnou zemi pro zlobu těch,
kdo v ní sídlí. Poušť v jezero mění a zem
vyprahlou ve vodní zřídla.
Tam usadil ty, kdo hladověli,
zbuchovali město, sídlo Boží.

Pole oseli, vinice vysázeli, sklídkovali úrodu hojnou.
Žehnal jim a velmi se rozrostli,
ani dobytka jim nebylo.
Jich však ubývalo,

ohýbali se pod tíhou zla a strasti,
když je ten, jenž může vylít opovržení
i na knížata, zavedl do bezcestných pustot.
Avšak ubožáky se stal v ponížení hradem
a čeledi jeho lidu rozmnožil jak ovce.
Přímí lidé to vidí a radují se,
ale každá podlost musí zavřít ústa.

Kdo je moudrý, ať dbá těchto věcí a Hospodinovu milosrdenství ať hledí porozumět!

